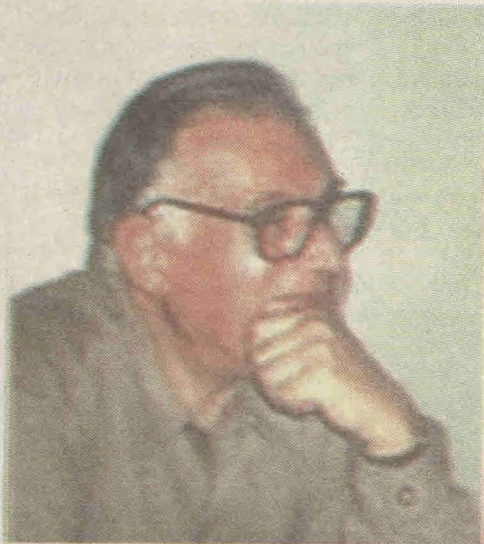

Πανίκου Παιονίδη:

Όταν σφίγγουν το χέρι-Διηγήματα

ΚΠΙ.20

Γράφει ο
ΤΑΚΗΣ ΜΙΧΑΗΛ

Το βιβλίο που κρατάμε στα χέρια, το προτελευταίο, πάντα το προτελευταίο του Παιονίδη θα κρατάμε, ο Πανίκος το έχει: αφιερωμένο στη μεγάλη μου οικογένεια.

Ο αναγνώστης, σαν περπατά τις σελίδες μαζί του, ανοίγεται σε μια αγκαλιά, γίνεται και αυτός μέλος της μεγάλης οικογένειας, όπως και τα περιστέρια, ο άσπρος γάτος, όπως το SAAB 99, μα κι' οι γλάροι, τα φιλαράκια του: να σπρώχνονται, να πιτιβίζουν ο κάθε ένας με ξεχωριστό τόνο σαν να του μιλούν, να τον καλημερίζουν, να του λένε τα νέα τους, και να ζητούν τα δικά του, της νύχτας.

Με τα Διηγήματα - Όταν σφίγγουν το χέρι, παρελαύνουν τα νιάτα Μπροστά στα εβδομηντάχρονα. Εκεί, στο πρωινό θαλάσσιο μπάνιο, ή εκεί, έτοιμα, με τη βερμούδα και τα αθλητικά παπούτσια για το πρωινό τζόκιγκ, σπρώχνοντας ο δρομέας την κορδέλα, όλο και να ξεμακραίνει από το τέρμα. Δεν έγραψε απάνω finish, ζήτησε το κάθε λεπτό της ζωής σου, γράφει.

Κάθε διήγημα, μια ιστορία. Κάθε ιστορία, μια φίλια. Ο ήρωας του Πανίκου, ο Σωκράτης, ο Πολύκαρπος, ο Νικόλας, ο Μιχάλης και ο κά-

θε ένας, είσαι εσύ, θέλεις να είσαι εσύ. Ο Πάμπλο Νερούντα, είχε γράψει: Δεν πιστεύω στην ηλικία. Όλοι οι ηλικιωμένοι κουβαλάνε στα μάτια τους ένα παιδί και τα παιδιά συχνά μας κοιτάνε σαν τα βαθιά γεράματα. Μα, ούτε και ο Παιονίδης πιστεύει στην ηλικία. Μέσα από τα παιδικά του μάτια, προέκταση μιας παιδούλας ψυχής, ο αναγνώστης,

έφηβος και αυτός μαζί του, συντροφεύεται στις περιπλανήσεις ανάμεσα σε είκοσι δυο διηγήματα, παρέα με άλλους νέους των εβδομηντά, τόσο, και βάλε.

Κι' εκεί που ο συγγραφέας σε συνεπαίρνει στη ανάγνωση του διηγήματος, νάσου να βρίσκεσαι ανάμεσα σε στίχους, να απαγγέλεις ποίηση: Έλατα, έλατα, το χιόνι στοιβαγμένο απάνω στα κλωνιά τους, κι εκείνα να λικνίζουν και να σπάζουν, και να βλέπεις τις μικρές χιονοστιβάδες να καταρακουλούν με θόρυβο.

Κι' όπου τα έλατα και το χιόνι στα κλωνιά, κι' όπου οι γλάροι, αμέριμνοι, στέκουν σε μια ατέλειωτη σειρά κάτω στην αμμουδιά, στενίζοντας το κύμα που πηγαινοέρχεται παιχιδιάρικα, κι' εσύ μαζί, ένα εβδομηντάχρονο παιδί, που έβγαλε τα παπούτσια, δίπλωσε το παντελόνι και τσαλαβούτησε στο κύμα.

Αμ, το άλλο, το ογδοντάχρονο παιδί, ο Πλούταρχος: Ω, πως χάριξε, δεν το πίστευε. Κρατούσε το μικρό ολόλευκο περιστέρι και το χάιδευε, κι' εκείνο δεχόταν το χάδι.

Περάσανε τα χρόνια της απόσυρσης, στα εξήντα τα καθορίσανε, και όσο διαβάζουμε Παιονίδη, κι' όσο μελετάμε τα Διηγήματα, κουβαλάμε και στα δικά μας μάτια ότι και ο συγγραφέας που επιμένει: Όσο υπάρχει ζωή, δεν υπάρχει θάνατος.

Κάθε διήγημα, μια ιστορία.

Κάθε ιστορία, μια φίλια. Ο ήρωας του Πανίκου, ο Σωκράτης, ο Πολύκαρπος, ο Νικόλας, ο Μιχάλης και ο κάθε ένας, είσαι εσύ, θέλεις να είσαι εσύ

Και καθορίζει τη ζωή ο Πανίκος, όχι απλά την ύπαρξη, μα τη ζωή, την όμορφη κι' ωραία στην καθημερινότητα και απλότητά της. Στο γράμμα του προς το Μίκη Θεοδωράκη, δίνοντάς του τη συλλογή διηγημάτων που την ονόμασε Το πείσμα του Ηρόδοτου, ο Πανίκος κλείνει με τούτα τα λόγια: Είναι το μόνο που μας έχει μείνει: το πείσμα. Το πείσμα, η γνώση, η απλότητα, τα παιδικά τα μάτια, είναι αυτά που ο αναγνώστης έχει στα χέρια: Διηγήματα - Διδάγματα. Αυτό που έγραψε στο γράμμα προς τον Νότη Περγιάλη, δεν κρύβεται: να ξέρεις ότι πίσω από το κάθε γράμμα είναι και η Έλλη. Η Έλλη, η αγαπημένη μας Έλλη.

Φίλιπ. 14/8 καθημ. 15/8 - χροσφν' 17/8

8/8/1
15/1
10/1